

Πνευματική Οικοδομή

■ Τὸ ἔργο τῶν ἐκπαιδευτικῶν, ὡς πραγματικῶν λειτουργῶν

Ἡ ὀκτάχρονη Μυρτώ καὶ ἡ φωτισμένη Δασκάλα της*

Θυμᾶμαι τὴ Μυρτώ, ἓνα μικρὸ χαριτωμένο κοριτσάκι.

Προσβλήθηκε ἀπὸ ὀξεία λευχαιμία.

Μὲ ἀπαράμιλλη σιωπὴ καὶ ὑπομονή, μὲ ἓνα γλυκύτατο βλέμμα πὸ ἐξέπεμπε συνεχῶς τὸ χλωμὸ προσωπάκι της, ἀντιμετώπιζε τὶς πιὸ ἐπιθετικὲς θεραπείες πὸ τῆς ἔκαναν.

Κι ὅσο ἦταν αὐτὴ ἀνεκτικὴ, τόσο κατέρρεαν οἱ γονεῖς της, πὸν σταδιακὰ ἔχασαν μαζί μὲ τὶς ἐλπίδες τους καὶ τὰ τελευταῖα ψήγματα τῆς πίστεώς τους. **Δὲν** ἦταν ἄνθρωποι πιστοὶ οὕτως ἢ ἄλλως. **Κάτι**, ὅμως, ὑπῆρχε μέσα τους.

Τὴν εἶχαν στείλει καὶ σὲ καλὸ σχολεῖο. **Εἶχε** μιὰ δασκάλα πὸν τὴν ὑπεραγαποῦσε.

Κάθε φορὰ πρὶν κοιμηθεῖ ἔκανε τὸν σταυρὸ της λέγοντας: «**Σταυρὸ** τοῦ Χριστοῦ, σῶσον ἡμᾶς τῆ δυνάμει Σου».

Ἔτσι τῆς εἶχε πεῖ ἡ δασκάλα της Παρασκευῆ.

– **Γιατί** κάνεις τὸν σταυρὸ σου;... ρωτοῦσε ἡ μητέρα της.

– **Γιὰ** νὰ μοῦ δίνει δύναμη ὁ Χριστός,... ἀπαντοῦσε. **Ἔτσι** μᾶς εἶπε ἡ κυρία Παρασκευῆ στὸ σχολεῖο.

– **Δὲν** Τοῦ λὲς καλύτερα νὰ σὲ κάνει καλά;

– **Δὲν** χρειάζεται, ἀφοῦ μοῦ δίνει δύναμη καὶ χαρά!...

* * *

Οἱ γονεῖς δὲν ἐπέμειναν. **Δὲν** καταλάβαιναν καὶ πολλὰ.

Καθὼς, ὅμως, προχωροῦσε ἡ ἀσθένεια, τὰ ἔβαλαν μὲ τὸν Θεό. **Παρὰ** ταῦτα, δὲν μπορούσαν νὰ τὰ βάλουν μὲ τὸ παιδί

τους πού συνέχισε νὰ κάνει τὸν σταυρό του καὶ νὰ λέει προσευχοῦλες.

Ἡ Μυρτῶ πέθανε ὀκτῶ χρόνων, ζητώντας ἀπὸ τὴ μητέρα της νὰ τῆς πεῖ τὸ «Πάτερ ἡμῶν», γιατί αὐτὴ δὲν μπορούσε πλέον.

Ἄφησε τὴν κούκλα ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της, σταύρωσε τὰ χεράκια της καὶ ζήτησε τὴν προσευχή.

Ἡ μητέρα της δὲν μπόρεσε νὰ τῆς χαλάσει τὸ χατίρι. **Τὸ** ἔκανε μὲ λυγμούς.

Ἄφησε τὴν λογικὴ τῶν ἐπιχειρημάτων καὶ τῶν ἀποδείξεων, τοῦ στενοῦ μυαλοῦ καὶ τῆς σκέψης, καὶ λειτούργησε στὸν κόσμο τοῦ παιδιοῦ της.

Μαζὶ μὲ τὰ δάκρυα ἀπὸ τὰ μάτια της ἀνέβλυσε καὶ ἡ πίστη ἀπὸ τὴν καρδιά της».

* * *

• **Τὸ** περιστατικὸ αὐτό, πέρα ἀπὸ τὴν τρυφερὴ συγκίνησή του, δημιουργεῖ προβληματισμό. **Μᾶς** βάζει σὲ σκέψεις. **Βλέπουμε**, ὅτι ὁ Θεὸς χρησιμοποιεῖ διαφόρους τρόπους, γιὰ νὰ φέρει κοντὰ Του ἀνθρώπους πού εἶναι ἀδιάφοροι στὴν πίστη ἢ καὶ ἐντελῶς ἀρνητικοί. **Ἀκόμη** καὶ μὲ τὸν θάνατο ἑνὸς μικροῦ παιδιοῦ. **Ὅσο** κι ἂν φαίνεται σὲ μᾶς πολὺ σκληρὸ ἢ καὶ ἄδικο.

Ὁ Θεὸς ἐνεργεῖ μὲ τὴν προοπτικὴ τῆς αἰωνιότητος.

• **Ἐπειτα**, ἐκείνη ἡ κυρία Παρασκευή, ἡ δασκάλα τῆς Μυρτῶς, πόσα δὲν μᾶς λέει! **Φύτεψε** στὴν ψυχούλα τῆς μικρῆς μαθήτριάς της τὸν σπόρο τῆς πίστεως στὸν Χριστό. **Καὶ** ὁ σπόρος βλάστησε καὶ καρποφόρησε τὸ δέντρο τῆς πίστεως.

Μιὰ πίστη πού εἶχε τὴ δύναμη νὰ στηρίζει τὸ μικρὸ κορίτσι στὶς ὀδυνηρὲς στιγμές. **Ἀκόμη** καὶ μπροστὰ στὸν θάνατο!

• **Ἀλήθεια, πόσο μεγάλο εἶναι τὸ ἔργο τῶν ἐκπαιδευτικῶν, ὅταν εἶναι πραγματικοὶ λειτουργοί!**

□

(*) Περιοδ. «Σύνδεσμος» Καλαμάτας, ἀριθμ. 529/Μαΐος 2018, σελ. 139.

• Ἐπιμέλ. ἡμετ.